

Vrolijke vrienden

“Sebastiaan, ‘son of two bitches’, het heeft wel iets. Maar het klopt niet. Ik heb twee moéders en ik houd van ze. Ik zou echt geen andere moeders willen” (vriendschap met ouders, p. 33)

“Of we de volgende keer dat we hier zijn dan bij hen willen langskomen, vraagt Maria. Ik krijg een vette knipoog. Ik begrijp wat ze ermee wil zeggen. Als maïke en mam niet komen, verwacht ze in ieder geval mij” (vriendschap met oudere Maria, p. 33)

“‘Ik kom afscheid nemen, we vertrekken zo meteen.’ Maria grijpt mijn arm. ‘Afscheid?’ Je komt toch gauw terug? We kennen je nog maar net, maar we kunnen je al niet meer missen.’ ‘Ik jullie ook niet’, zeg ik. En ik meen het nog ook” (vriendschap met oudere Maria, p. 35)

“Als ik uit Michiels leven verdwijn, zal Michiel geen traan laten, maar Taner zou hij achterna lopen, desnoods naar de andere kant van de wereld” (vriendschap met Michiel, pp. 36-37)

“Zo gauw ik me van mijn klasgenoten heb losgemaakt, bestaan ze niet meer voor me. Ik vraag het me wel eens af: denken ze ooit wel eens over me na en als ze dat doen, wat denken ze dan? Tel ik écht mee? Zouden ze me missen als ik er opeens niet meer was? Of zou ik meteen uitgewist zijn, weg, pffft, weggeblazen zoals je iets heel lichts dat in je buurt rondzweeft, wegblaast? Want zelf weet ik dat zij dat voor mij zijn. Ik zou hen niet missen” (vriendschap op school, p. 38)

“Ik heb er niets speciaals voor gedaan, maar Ayumi vond me blijkbaar meteen aardig.” (vriendschap met de kleine Ayumi, p. 39)

“Ik weet niet wat me bezielt. Ik leg een hand op haar arm en begin te neurïen. Daarna komen de woorden. Ik zing. Eerst een beetje schor en onduidelijk, dan verstaanbaar [...] Het snikken is gestopt. Met een stem zo zacht en teder als ik ze nooit eerder hoorde, neem maïke het van me over” (vriendschap met maïke, p. 64)

“Martin is altijd een klasgenoot zonder meer geweest. Zo een waar je wel eens naast staat als er ergens in groep om gelachen wordt en je het grapje niet leuk vindt” (vriendschap met Martin, p. 72)

“Ik staar haar aan. Stotterend vraag ik wat ze bedoelt en waarom in vredesnaam een hond. Ze haalt haar schouders op. ‘Ik dacht maar, je voelt je toch wel eens eenzaam?’ ‘Wie niet? Iedereen voelt zich toch wel eens eenzaam,’ brom ik” (p. 76)

“Je moet met leeftijdsgenoten optrekken, Basti. Altijd alleen maar in het gezelschap van twee vrouwen zijn, is nergens goed voor” (vriendschap met ouders, p. 85)

“Het gebeurt zonder dat ik het wil, maar ik kijk waarschijnlijk ineens zo zielig dat Maria naar me toe komt, me bij mijn schouders beetpakt en op sussende ton ‘wat erg, jongste’ fluistert. Op de oranje bank zitten we daarna nog een hele tijd naast elkaar” (vriendschap met Maria, p. 103)

“Ik ga naast haar, aan de andere kant dan het hondje, zitten en we beginnen te praten. Nou ja, zij praat en ik geef antwoord. Stomme antwoorden, antwoorden waar ik absoluut niet over nadenk, zinnnetjes waarvan ik de woorden lispel, soms overdreven stoer laat klinken” (verliefdheid, p. 116)

“Al ben ik in de klas niet bepaald populair, een knul die me nooit eerder is opgevallen, zoekt al een tijdje mijn gezelschap. Hij heet Wally. In de pauzes komt hij naast me staan” (vriendschap op school, p. 123)

“Als zij niet om me geeft, dan ik ook niet om haar. Martin kan ook de pot op, mijn verdriet kan hem niet schelen. Diep vanbinnen besef ik dat ik onredelijk ben, maar so what. Deze boosheid doet me goed, zorgt ervoor dat ik niet langer ineengedoken en onbeweeglijk van zelfmedelijden op het bankje blijf zitten. Ik wil ineens naar Michiel. Mijn hart uitstorten. Michiel zal luisteren (vriendschap met Michiel, p. 131)

“Ik bedenken dat het tot nu toe altijd Michiel was die mij vertelde over de problemen bij hem thuis” (vriendschap met Michiel, p. 134)

“Hij fluistert dat het vast wel goed komt en ik hoor dat hij met me te doen heeft en me wil troosten. Hij, Michiel de stoere. De macho!” (vriendschap met Michiel, p. 135)

Thuis aan zee

“Alsof ik sliep en ineens wakker ben geworden, ruik ik de zoute geur van de zee. Achter me stijgt, met veel geklapwiekt, een vogel op. Vlakbij groeit een lage, doornige struik met kleine, paarse bloemen. Maïke en mam hebben zich omgedraaid en komen terug. ‘Basti! Je lijkt wel een ouwe vent!’ roept mam. ‘Wat zit je daar nu te zitten?’ Ik kom overeind. ‘Ik keek naar de zee,’ zeg ik” (pp. 14-15)

“Nu is [mijn broek] opgedroogd en het zeezout heeft witte strepen achtergelaten. De witte strepen geven me het gevoel dat ik al een beetje beter bij dit landschap pas. Sebastiaan, de stoere strandjutter” (p. 19)

“‘Ik eet hier alleen maar dubbele porties’, zeg ik. ‘Komt het door de zeelucht, door de geuren die je nergens anders ruikt?’”(p. 46)

“Het duurt een hele tijd voor ik in slaap val, maar ik heb een minder slechte nacht dan ik verwacht had. Eerst waren er boven mijn hoofd nog de schuifelende geluiden en het onderdrukte gegiechel van maïke en mam, daarna de geluiden buiten die hier zo heel anders zijn dan thuis. [...] Niets anders dan het zachte ruisen van de zee, de wind om de hoeken van het huisje en het klapperen van het molentje.” (pp. 52-53)

“Als het bezoek weg is, ga ik maar weer wandelen. Ik heb ontdekt dat ik ondertussen steeds meer van dit stukje zee en het strand ben gaan houden. Ik lig uren onderaan een duin, in de zon en uit de wind. Ik ruik geuren die ik nooit eerder rook, als ik stil blijf liggen, rennen konijnen me voorbij” (p. 83)

“Het huisje aan zee. Het is het zelfje geworden dat je op blauwe plekken smeert, het hoestdrankje tegen de pijn in je borst” (p. 138)